

Zendingsberichten voor kinderen
Eerste kwartaal 2022
Zuid Azië Pacific divisie

AdventistMission.org

Kaal en bang

Laos, 1 januari

Thip

Thip was een mooi meisje met lang zwart haar en ze woonde in Laos. Ze kende Jezus niet en het boeide haar ook niet. Op school raakte ze bevriend met een meisje dat vaak over Jezus sprak. Het meisje was zevendedagsadventist. 'Jezus schiep alle dingen, ook jou', vertelde het meisje. 'Hij woont in de hemel'. Thip begreep niet waar haar vriendin het over had. Ze aanbad een stenen beeld in een tempel en ze voelde er niets voor om over Jezus te horen.

Tot Thip ziek werd. Het was een rare ziekte. Overdag ging alles prima, maar zodra de zon onder ging en de lucht donker werd, begon ze zichzelf pijn te doen. Ze sloeg zich de hele nacht met haar handen. Ze stopte niet tot de zon in de ochtend opkwam. Dan deed ze weer normaal. Vader en moeder maakten zich veel zorgen. Thip deed 's nachts geen oog dicht en haar hele lichaam zat onder de sneden en blauwe plekken.

Ze namen haar mee naar een toverdokter, maar die wist zich geen raad. Daarna namen ze haar mee naar een waarzegster, maar ook zij kon hen niet helpen. Thip bezocht vele toverdokters en waarzeggers, maar niemand kon haar genezen. Vader en moeder betaalden zich scheel, verkochten er een auto voor en andere waardevolle spullen en toch ging het enkel bergafwaarts met Thip. Zodra de zon onderging en de lucht donker werd, sloeg ze zichzelf de hele nacht door. Als de zon 's ochtends weer tevoorschijn kwam, deed ze weer normaal.

Vader en moeder besloten dat het stenen beeld in de tempel hun enige hoop was. Ze schoren Thips haar eraf en lieten haar achter in de tempel. Thip was kaal en bang. Ze deed er alles aan om de regels bij het stenen beeld uit haar hoofd te leren. Misschien zou dat haar beter maken. Toch veranderde er niets.

Op een dag dacht Thip aan de vriendin die haar over Jezus had verteld. Ze stuurde haar een sms waarin ze vertelde hoe slecht het met haar ging. De vriendin beantwoordde haar berichtje met een gebed. Thip had nog nooit gebeden tot Jezus. Toen ze het gebed in het sms'je las, verzamelde ze evengoed al haar moed en bad ze voor het eerst in haar leven. Het was avond. De zon ging onder en de lucht werd al donker.

'Help me Jezus', smeekte Thip. 'Kom alstublieft in mijn leven en red mij'. Die nacht, toen de zon onderging en de lucht donker werd, raakte Thip zich met geen vinger aan. Ze sliep voor het eerst in maanden. Toen de zon 's ochtends opkwam, leek het wel alsof ze een nieuw persoon was. Nooit meer werd ze geplaagd door slechte geesten. Vader en moeder konden bijna niet geloven dat Thip genezen was en ze vroegen haar wat er was gebeurd.

Ze vertelde hun over Jezus. Vader en moeder namen contact op met een adventistische predikant met de vraag of hij Thip meer wilde leren over Jezus. Thip was ontzettend blij. Nu wilde ze Jezus graag leren kennen, niets liever! Nog maar kort geleden gaf Thip haar hart aan Jezus en is ze gedoopt. Ze weet dat Jezus haar prachtig heeft gemaakt, aan de binnen- en aan de buitenkant. Jezus heeft haar een nieuw hart gegeven en ze wil voor eeuwig met Hem leven.

In dit kwartaal is een deel van de dertiende sabbatopbrengst bedoeld voor de bouw van een school in Laos. Daar kunnen meer kinderen leren over Jezus, die alle dingen geschapen heeft, ook de kinderen. Dank jullie wel dat jullie veel willen geven tijdens de collecte.

Een boek gaat naar het ziekenhuis

Laos, 8 januari

Somphone

De weg naar Christus ging naar het ziekenhuis. Nee, het boek was niet ziek. *De weg naar Christus* ging naar het ziekenhuis om mensen te redden. Alle mensen die naar het ziekenhuis gaan, doen dat omdat ze ziek zijn en weer beter willen worden. Mensen in het ziekenhuis hebben bijvoorbeeld hoofdpijn of buikpijn. Sommigen hebben een gebroken arm of een gebroken been. Anderen hebben pijn aan hun hart, longen, lever of nieren. Ze maken zich zorgen en hebben erge pijn en willen graag genezen.

De weg naar Christus kan hoofdpijn, een gebroken arm of een zieke lever niet beter maken. Je kunt het boek niet inslikken als een pilletje of om een arm binden zoals verband. Toch is het boek een heel goed medicijn. Het biedt hoop. Het legt uit hoe je vrienden kan worden met Jezus en meer over Hem kan leren door de Bijbel te lezen. Noah bracht *De weg naar Christus* naar een ziekenhuis in Laos. Er waren geen christenen in het ziekenhuis. Niemand in het ziekenhuis had ooit over God gehoord. Toch werd Noah heel vriendelijk ontvangen door de mensen in het ziekenhuis. Ze waren blij dat iemand met hen wilde praten. Ze waren blij dat iemand voor hen wilde bidden. Het deed hun goed dat ze een boek cadeau kregen.

Niemand was zo blij als Somphone, een kleine, achtjarige jongen. Somphone had ontzettend veel pijn toen Noah zijn ziekenhuiskamer binnenstapte. Zijn linkerarm en een deel van zijn borst zaten vol brandwonden. Hij kreunde van de pijn, terwijl zijn moeder en vader bang naast zijn bed zaten. Medelijdend keek Noah naar het wanhopige kind en zei, 'Kan ik voor je bidden? Ik zou de geweldige en liefdevolle God in de hemel willen vragen of Hij je pijn wil wegnemen en je geneest.' Somphone had nog nooit over God gehoord. Niemand had ooit voor hem gebeden. Toch stond het hem wel aan dat er een geweldige en liefdevolle God in de hemel was die zijn pijn kon wegnemen en hem zou genezen.

'Ja, bid alsjeblieft tot God', zei hij. Noah bad voor de jongen. Hij vroeg God zijn pijn weg te nemen en zijn brandwonden te genezen. Hij bad voor Somphones ouders. Hij bad dat Somphone snel naar huis zou mogen. De volgende dag ging Noah weer naar het ziekenhuis en Somphone begroette hem met een stralende glimlach. 'God heeft mijn pijn weggenomen!', verkondigde hij vol trots. Iedereen in de ziekenhuiskamer kon het horen. 'En mijn brandwonden zijn vannacht verdroogd'.

Vader en moeder glimlachten. Hun zoon had geen pijn meer en zijn brandwonden genazen goed. Het was echt een wonder! God had Noah's gebed beantwoord. Noah gaf een exemplaar van *De weg naar Christus* aan de ouders van de jongen. 'Daarin kun je lezen hoe je vrienden wordt met de God die naar gebeden luistert en ze beantwoordt', zei hij. Toen bad hij opnieuw voor Somphone. 'Dank U, geweldige en liefdevolle God in de hemel dat U Somphones pijn heeft weggenomen en hem genezen heeft', bad hij. 'Amen'.

Na dit gebed vroeg iedereen in de ziekenhuiskamer hem om voor hen te bidden. Ze hadden gezien dat Somphone eerst veel pijn had gehad, waarna God het had weggenomen. Noah bad met iedereen die in de ziekenhuiskamer was. Iedereen wilde maar al te graag een exemplaar van *De weg naar Christus* om in te lezen. Ze wilden vrienden worden met de geweldige en liefdevolle God in de hemel die Somphone had geholpen. Ze hoopten dat God hen kon verlossen.

Brand! Help!

Laos, 15 januari

Amy

Krak! Laat in de avond werd de kleine Amy wakker van een vreemd geluid. Terwijl ze haar hoofd optilde, drong een vieze geur haar neusgaten binnen. In een andere slaapkamer van het huis werden ook vader en moeder wakker van het geluid en ook zij roken de vieze geur. Hetzelfde gold voor Amy's oudere broer die om zich heen snoof. Toch durfde niemand uit zijn kamer te gaan om te zien wat er aan de hand was. Het kwam best vaak voor dat inbrekers hun slag sloegen bij de huizen in Laos, hun dorp, en ze wilden niet aangevallen worden.

Uiteindelijk won Amy's nieuwsgierigheid het en ze besloot een kijkje te nemen. Terwijl ze om het randje van de deur gluurde, zag ze het televisietoestel in vlam staan. De televisie stond in een houten kast in de woonkamer. Bovenop de kast stond een grote bloemenvaas. Nu leek alles omgeven te worden door een groot, brandend vuur. Oranje vlammen likten het plafond. Het vuur was nu al op weg naar de keuken en de garage.

'Brand!', schreeuwde Amy. 'Help! Help!'. Toch was het vuur zo ontzettend heet dat niemand het waagde uit zijn kamer te komen. Haar vader, moeder en broer renden vliegensvlug naar een raam aan de achterkant van het huis en sprongen naar buiten. Amy deed dat niet. Zij viel op haar knieën. 'God, red ons alstublieft', bad ze. Op dat moment viel de grote bloemenvaas op de houten kast om en belandde in het vuur. De vlammen staakten hun weg naar het plafond, de keuken en de garage. Het vuur doofde onmiddellijk.

Een paar burens hadden de brand opgemerkt en boden hun hulp aan. Ze stonden in de garage en probeerden de vuurzee te bereiken door een autoruit aan diggelen te slaan. Hoe hard ze ook tikten tegen het raam, het brak niet. Toen zagen ze dat het vuur gedoofd was, deden ze geen moeite meer de ruit te breken. Het was maar goed dat het raam niet gebarsten was, het zou veel geld hebben gekost om het te vervangen.

Waarom doofde het vuur? Waarom brak de autoruit niet? En bij die vreemde dingen bleef het niet. Moeder en de kinderen waren christenen en hielden van de hemelse God. Vader kende God niet. Hij vond het goed dat moeder en de kinderen op sabbat naar de kerk gingen, maar hij had er geen interesse in om met hen mee te gaan. Net als vele mensen in Laos, stonden er beeldjes van zijn overleden betovergrootvaders en -moeders in een hoek van zijn huis en hij aanbad ze. Gek genoeg bracht de brand geen schade aan in het huis, behalve aan de houten beeldjes van zijn overleden betovergrootvaders en -moeders. De houten beeldjes waren tot as verbrand.

Na de brand bracht Amy's gezin een nieuwe lik verf aan op de muren van de woonkamer en wijdden ze hun huis aan God. Ze realiseerden zich als nooit tevoren dat hun huis en al hun bezittingen eigenlijk van God waren. Vader deed graag mee met het wijdingsgebed dat moeder en de kinderen over het huis uitspraken. Hij zag in dat de God die Amy's gebed had beantwoord veel sterker was dan zijn houten beeldjes.

Bidden voor ouders

Laos, 22 januari

Singkham

Kun je je voorstellen dat je vader en moeder Jezus niet kennen? Wat zou je dan doen? Singkhams ouders kenden Jezus niet. Net als vele mensen in Laos waren ze geen christenen en hadden ze nog nooit een kerk bezocht. Singkham daarentegen hield van Jezus en wilde graag dat zijn ouders Hem ook leerden kennen. Maar hoe?

Hij begon erom te bidden. Hij vroeg mensen in de kerk erom te bidden. Iedereen bad voor zijn vader en moeder. 'Alstublieft, wilt U papa en mama helpen om U te leren kennen', bad Singkham elke dag een jaar lang. Toen kreeg vader vreselijke pijn in zijn buik. In het ziekenhuis liet de dokter vader weten dat dit kwam door een niersteen. Een niersteen is een klein steentje dat ontstaat in de nier en op een gegeven moment in de buik belandt. Het doet enorme pijn.

De dokter zei dat vader geopereerd moest worden. Vader wilde dat helemaal niet. Hij was bang. Wat nou als de operatie niets uithaalde? Singkham was niet bang. Hij kende Jezus en hij wist dat Jezus zou helpen. Singkham vertelde vader over Jezus en hij bad voor hem. Vader beseftte dat Jezus zijn enige hoop was en hij en moeder begonnen in de Bijbel te lezen. De operatie slaagde! De niersteen werd weggehaald en de pijn vervaagde. Vader was zo gelukkig dat Jezus zijn leven had gered! Ook moeder was dolblij! Ze besloten dat ze elke dag in de Bijbel zouden lezen om meer te weten te komen over Jezus.

Niemand was zo blij als Singkham! Jezus had zijn gebeden beantwoord en zijn ouders deden nu hun best Jezus te leren kennen. Toen ze daar nog maar net mee bezig waren, werd vader weer ziek. Iets in zijn buik veroorzaakte hevige pijnen. De dokter ging na of er nog een niersteen zat, maar hij kon niets vinden. Anderhalf maand onderzocht hij hem, maar de oorzaak van de pijn was hem een raadsel. Singkham wist niet wat hij moest doen. Hij kon niet begrijpen waarom vader weer ziek was. Hij bad tot Jezus dat Hij vader zou genezen.

Uiteindelijk zei de dokter dat vader weer onder het mes moest. 'De oorzaak van uw ziekte is niet te achterhalen', deelde hij vader mee. 'Daarom wil ik uw buik openen om te zien wat de pijn veroorzaakt'. Na dertig minuten kwam de arts uit de operatiekamer. 'Het spijt me', zei hij. 'We kunnen vader niet helpen'. Hij legde uit dat vader erg ziek was en dat er niets tegen te doen viel. Hij wilde vaders buik niet eens hechten na de operatie. Singkham bleef bidden.

Twee weken gingen voorbij en vaders pijn verdween plotseling. Zijn buik deed geen pijn meer! De verbaasde dokter stuurde vader naar huis. Een maand ging voorbij. Een jaar ging voorbij. Vader werd steeds sterker en gezonder en zijn buik herstelde prachtig. De arts liet vader naar het ziekenhuis komen voor een onderzoek. Hij kon zijn ogen niet geloven toen vader binnen kwam wandelen. Vader was kerngezond! 'Hoe kan dat nou?', riep de dokter uit. Vader wist het antwoord maar al te goed. Moeder ook. Singkham kende de reden. God had een wonder verricht.

Na de wonderlijke genezing gaven vader en moeder hun hart aan Jezus. De rest van Singkhams familie zag wat er met vader was gebeurd, waardoor ze ook hun hart aan Jezus gaven. Singkham houdt van Jezus met zijn hele hart. Hij had ervoor gebeden dat vader en moeder Jezus leerden kennen en nu houdt zijn hele familie van Hem. Het is echt zo dat Jezus gebeden verhoort!

Vader voor de vaderlozen

Thailand, 29 januari

Pradeepa Lakmali Fernando

Een klein meisje geloofde in God, maar ze had wel een belangrijke vraag: Kon God echt wonderen verrichten? Misschien had het meisje, Pradeepa, een goede reden om zich dat af te vragen. Voor zover zij wist, had ze nog nooit enig wonder gezien in haar korte leven op Sri Lanka. Pradeepa kwam uit een christelijk gezin, maar haar vader was gestorven toen zij nog maar negen jaar was. Zonder vader moest moeder hard werken om het meisje te kunnen onderhouden. Pradeepa zag wel hoe moeilijk het leven was voor moeder en daarom vroeg ze zich af 'Kan God werkelijk wonderen doen?'

Op een dag zei moeder tegen Pradeepa dat ze voortaan naar een andere kerk zouden gaan. In plaats van hun gebruikelijke kerk op zondag te bezoeken, gingen ze nu op sabbat naar een adventkerk. Een vriendin van moeder had hen uitgenodigd. Pradeepa vond het leuk in de nieuwe kerk. Ze hield ervan om over God te leren in de sabbatschool. Ze genoot van de verhalen die uit de Bijbel verteld werden. Ze kwam te weten over Jezus die de vijf broden en twee vissen van een jongen tot een enorme maaltijd veranderde voor meer dan 5000 mensen. Ze hoorde over Jezus die een twaalfjarig meisje uit de dood opwekte. Ze vroeg zich af, 'Kan God werkelijk wonderen verrichten?' Al twijfelde ze er nog aan of God dat kon, ze wist dat ze van Hem hield. Ze gaf haar hart aan Jezus en werd gedoopt. Ook haar moeder liet zich dopen.

Toen Pradeepa wat ouder was, besloot ze dat ze onderwijzeres wilde worden. Maar er was een groot probleem. Ze had het geld niet om haar opleiding te betalen. Hoe hard moeder ook werkte, ze bezat niet genoeg geld om te helpen. Pradeepa wenste dat haar vader nog leefde. Ze bad, 'Lieve God, als U werkelijk mijn Vader bent en als U wilt dat ik naar de universiteit ga, stuur me dan alstublieft iemand die me kan helpen'. Er gebeurde niets. Ook de volgende dag niet, al bad Pradeepa opnieuw. Een jaar lang gebeurde er niets, maar Pradeepa bleef bidden. Toch veranderde gaandeweg haar gebed. Ze vroeg God niet langer of Hij echt haar Vader was. Ze beseftte dat God haar Vader *was* en zij zijn kind. 'Lieve hemelse Vader', bad ze. 'U bent mijn Vader. Als U wilt dat ik naar de universiteit ga, breng me dan alstublieft in aanraking met iemand die me kan helpen.'

Toen werd ze gebeld door iemand. 'Hallo', zei de onbekende stem. 'Wil je graag naar de universiteit?' Pradeepa wist niet wie er belde, maar ze wist zeker dat ze wilde gaan. 'Ja', zei ze langzaam. 'Maar moeder en ik hebben niet genoeg geld. Alleen God, mijn Vader, kan helpen'. Twee dagen later liet de beller opnieuw van zich horen. 'Bereid je maar voor op de universiteit', zei de stem. 'Ik help je'. Op dat moment wist Pradeepa zeker dat God wonderen kan verrichten! Tranen stroomden langs haar wangen toen ze Hem dankte. 'Ik heb dan geen vader hier op aarde, maar ik heb de meest geweldige Vader in de hemel', bad ze.

Pradeepa is nu lerares op een zendingsschool in Thailand. Veel kinderen komen niet uit christelijke gezinnen. Velen vragen zich af of God werkelijk wonderen kan doen. Pradeepa geniet ervan om de kinderen kennis te laten maken met haar hemelse Vader. 'Hij houdt van jou!', zegt ze dan. 'En ja, Hij kan werkelijk wonderen verrichten!'

Vertrouwen op God

Thailand, 5 februari

KK

Toen KK acht jaar was, kreeg ze te horen dat haar moeder kanker had. Het kleine meisje wist zich geen raad. Ze zou haar moeder zo graag willen helpen met haar pijn. Ze sprak met onderwijzeres Lynn op de adventistische school in Thailand waar ze les kreeg. Onderwijzeres Lynn gaf KK een dikke, warme knuffel. 'Bid en vertrouw op God', zei ze vriendelijk. KK kwam uit een familie die niet christelijk was en ze had nog nooit gebeden. Onderwijzeres Lynn leerde haar bidden. 'Je kan op dezelfde manier tegen God praten als je zou doen tegen je vader, moeder of een vriendin', legde ze uit. Ze stelde voor dat KK haar gebed na zou doen.

'Lieve God', zei ze. 'Lieve God', herhaalde KK. 'Dank U dat U me zo'n geweldige en lieve moeder heeft gegeven', zei ze. 'Dank U dat U me zo'n geweldige en lieve moeder heeft gegeven', herhaalde KK weer. 'Moeder is nu zo ziek. Help haar alstublieft', sprak de lerares. 'Moeder is nu zo ziek. Help haar alstublieft', herhaalde KK. 'Amen'. 'Amen'. Onderwijzeres Lynn maakte KK ook wegwijs in de Bijbel. KK bad elke dag met lerares Lynn, vier maanden lang. Zodra ze zich verdrietig voelde en wilde bidden, knielden de twee en baden ze. Soms bad KK's hele klas voor haar moeder en haarzelf. Moeder hoorde dat KK en mensen op school voor haar baden. Ze zei er niets over, maar KK kon zien dat het haar goed deed dat iedereen op school van haar hield.

De kinderen deden nog veel meer dan alleen bidden. Ze knutselden wenskaarten uit kleurrijk papier en gaven die aan KK en haar moeder. Op KK's lievelingskaart stond, 'Kop op!'. Moeder werd steeds zwakker, maar KK weigerde te twijfelen aan God. Ze wist dat God een speciaal plan had voor haar en haar moeder. 'Als het Gods plan is dat moeder dood gaat en dat ik zonder haar moet leven, dan moet ik geloven en vertrouwen op Hem', zei ze tegen haar klasgenoten. Toen stierf moeder. KK huilde. Ze begreep niet waarom God het toegestaan had dat moeder overleed, maar ze vertrouwde op Hem.

Vandaag de dag bidt KK als ze opstaat en voordat ze naar bed gaat. Ze bidt tijdens haar schooldag. Ze bidt 'zonder ophouden' zoals de Bijbel leert in 1 Tessalonicenzen 5:17. 'God weet echt wat het beste voor mij is en Hij weet wat er in mijn toekomst zal gebeuren', zegt KK. 'Ik vertrouw op Hem'.

Alleen voor God knielen

Thailand, 12 februari

DJ

De zesjarige DJ zag een kleine vereringsplaats toen ze door de hal van haar school in Thailand wandelde. Weet je wat een vereringsplaats is? Een vereringsplaats is een plek met een godsdienstig beeld. Op DJ's school stond er een beeldje van Maria, de moeder van Jezus, op de vereringsplek. DJ herinnerde zich dat haar onderwijzeres haar en de andere kinderen had gezegd dat ze voor het beeld van Maria moesten buigen als ze het zagen. Daarom boog DJ zorgvuldig haar knieën toen ze voor het beeld stond. Daarna wandelde ze weer verder.

Ze had er zelf geen weet van, maar iemand zag haar buiging. Boven op de vierde verdieping van de school keek haar vader juist naar beneden en zag hij zijn kleine meisje buigen voor het beeld. Vader was adventist en hij knielde niet voor beelden. Eerst zag hij DJ aan voor één van de vele kinderen op de school wiens ouders wel bogen voor beelden. Tot hij haar gezicht zag en wist dat het zijn eigen dochter was. Thuis gingen vader en moeder bij DJ zitten om met haar te praten.

'Vandaag zag ik dat je je knieën boog voor dat beeld op school', zei vader. 'Waarom deed je dat?'. Met grote ogen keek DJ naar haar vader en moeder. Ze wist niet dat ze iets verkeerd had gedaan. 'Onze lerares zei dat we dat moesten doen', legde ze uit. Vader en moeder keken elkaar aan. Hoewel ze DJ hadden uitgelegd dat ze zevendedagsadventisten waren, hadden ze haar nooit verteld dat er andere godsdiensten in de wereld waren en dat sommige van die godsdiensten beelden aanbaden.

Vader sloeg zijn Bijbel open en bladerde naar Exodus 20. Toen vertelde hij DJ over de Tien Geboden. 'Luister naar het eerste gebod, DJ', zei hij. 'Vereer naast Mij geen andere goden'. Oftewel, God wil dat wij alleen Hem aanbidden. We knielen alleen voor God neer. Verder vereren we niemand. Daarna las vader het tweede gebod voor, dat luidt 'Maak geen godenbeelden'. Hij legde uit dat het beeld op school zo'n 'godenbeeld' was. 'God zegt dat we niet voor die beelden moeten buigen', zei hij.

DJ begreep het. Ze hield van God en ze beloofde alleen voor God te knielen. Toch was het moeilijk om naar een school te gaan waar andere kinderen wel bogen voor het beeld. Het was moeilijk voor haar als de onderwijzeres tegen de kinderen zei dat ze het beeld moesten vereren. DJ wilde net als de andere kinderen zijn en ze vond het niet fijn om ongehoorzaam te zijn aan de lerares. Toch wilde ze bovenal God blij maken en daarom boog ze niet weer voor het beeld.

In de tussentijd baden vader en moeder vurig. Ze zagen hoe moeilijk het was voor DJ. Ze wilden haar naar een adventistische school overschrijven. Toen beantwoordde God hun gebeden. Moeder, die zelf lerares is, kreeg een nieuwe baan aan de adventistische, Internationale Zendingsschool in een ander deel van Thailand. Vader, ook onderwijzer, kreeg eveneens een baan op die school.

DJ genoot op haar nieuwe school. Vele kinderen waren niet christelijk, maar alle onderwijzers waren adventisten en ze hielden van God met heel hun hart. Op school leerde DJ meer over de Tien Geboden en ze leerde elk ervan uit haar hoofd.

De ware Jezus

Indonesië, 19 februari

Arta Dasmase

Arta, een jonge zendeling in opleiding, voelde zich een beetje verdrietig toen hij aankwam op de Raja Ampat-eilanden van Indonesië. Hij zou een jaar les gaan geven in een dorp waar geen enkele adventist woonde. En hij was maar alleen. 'Waarom ben ik helemaal in mijn eentje?', bad hij. Maar was Arta echt alleen? Nee! Na zijn gebed realiseerde hij zich in een fractie van een seconde dat Jezus bij hem was. Daarom bad hij opnieuw en vroeg hij om hulp als hij de dorpingen zou vertellen dat Jezus snel weerkwam.

Al snel kwam Arta tot de ontdekking dat de dorpingen dachten dat Jezus al gekomen was. Een man die vroeger op het eiland woonde, had beweerd dat hij Jezus was. Na zijn dood begonnen de dorpingen hem te aanbidden. Arta wist dat de man Jezus niet kon zijn. De Bijbel leert dat de ware Jezus er al voor waarschuwde dat sommige mensen onterecht zouden beweren dat ze Jezus waren. 'Als iemand dan tegen jullie zegt: 'Kijk, dit is de messias', of 'Daar is hij', geloof het dan niet, want er zullen valse messiasen en valse profeten komen, die tekenen en wonderen zullen verrichten om Gods uitverkorenen zo mogelijk te misleiden. Jullie moeten oppassen, ik heb het jullie allemaal van tevoren gezegd.'

Op zondag namen twee van Arta's nieuwe vrienden hem mee naar hun kerk. Toen de predikant vroeg of hij zichzelf wilde voorstellen, zei Arta 'Ik ben een nieuwe leraar op de school. Ik kan je ook helpen als je ziek bent'. Dat was waar. Hij was niet alleen opgeleid als onderwijzer, Arta had ook geleerd hoe hij zieke mensen kon helpen. Toch gaf de predikant er weinig om. Hij stond te popelen om Arta te vertellen over de man die beweerd had Jezus te zijn. 'Hij was een geweldige man', zei de predikant. Arta bad. Hij wist niet wat hij moest doen. Toen de predikant merkte dat Arta geen goed woord had voor de man die beweerd had Jezus te zijn, werd hij erg boos. De hele kerk werd boos.

Arta ging verdrietig weg uit de kerk. Hij had geen flauw benul hoe hij de dorpingen kon vertellen over de ware Jezus. Buiten kwam er een oude vrouw naar hem toe. 'Je zei dat je de zieken kon helpen', stelde ze. 'Kan je mijn man helpen?'. Bij haar thuis checkte Arta de bloeddruk van haar echtgenoot. Zijn bloeddruk was veel te hoog. Arta raadde de man aan om gezonder te eten zodat zijn bloeddruk zou verlagen en hij bad met het echtpaar. Toen hij wegging, hoorde hij de oude man schreeuwen tegen zijn vrouw, 'Wat kan dat kind mij leren over gezondheid?'. Toen hij thuis was, viel Arta op zijn knieën en bad, 'HEER, ik heb gezegd dat ik alles in uw handen zou leggen. Help me alstublieft'.

Een paar dagen later stond de oude vrouw ineens voor Arta's deur. Haar man had gezond voedsel gegeten en hij wilde zijn bloeddruk na laten kijken. Arta sprong een gat in de lucht! Iemand in het dorp wilde praten. Iemand in het dorp had hulp nodig. 'Dank U, God', bad hij in stilte. 'Dank U dat U mijn gebeden beantwoordt'. Nadien ging het elke dag een stukje beter met de gezondheid van de oude man. Hij begon Arta aardig te vinden. Al snel hielden hij en zijn vrouw van Arta alsof hij hun eigen kleinzoon was. Doordat ze die liefde zagen, begonnen de andere dorpingen ook vriendelijk te doen tegen Arta. Binnen een mum van tijd had Arta tal van vrienden in het dorp en kon hij hun vertellen over de ware Jezus.

Arta's favoriete Bijbeltekst is Filippenzen 4:13 waar staat 'Ik ben tegen alles bestand door Hem Die mij kracht geeft'. De ware Jezus helpt ons met alles!

Anita's sabbatsavontuur

Indonesië, 26 februari

Anita

'Gezegende sabbat!', klonk vaders stem door de duisternis. Anita bewoog in haar bed. 'Opstaan, zonnetje!', zei vader terwijl hij zijn hoofd om het hoekje van Anita's slaapkamer stak. Het was 4 uur 's ochtends. Anita's ogen schoten open. Het was tijd om op te staan!

Na het ontbijt deed Anita haar favoriete sabbatsjurk aan. Daarna schoof ze slippers aan haar blote voeten. Ze gaf haar sabbatsschoenen aan moeder om in een zak te doen. Nu was ze klaar voor de reis naar de kerk. Anita klom op de achterbank van het witte busje dat het gezin bezat. Vader zat bij het stuur met predikant Kamu naast hem. Moeder zat met Anita op de achterbank met nog vijf universitaire studenten bij hen.

Om 5 uur 's ochtends verliet het witte busje de campus van de *Mount Klabat University*, de adventistische school in Indonesië waar vader en moeder lesgeven als Amerikaanse zendelingen. De lucht was nog donker en er reden maar een paar auto's op de weg. Toch moest vader goed opletten tijdens het rijden. Zorgvuldig manoeuvreerde hij om honden heen en soms moest hij stoppen voor koeien die de weg over wilden steken.

Anita was op haar moeders schoot in slaap gevallen. Zo'n anderhalf uur later werd Anita wakker toen het witte busje stilhield. Ze hield van dit deel van de reis naar de kerk. Zij en de anderen gingen aan boord van een kleine motorboot en al snel voeren ze over de oceaan. Anita keek het donkerblauwe water over. Het ochtendlicht verscheen bijna aan de horizon als teken dat de zon opkwam. Warme, vochtige lucht streek langs haar wangen terwijl de boot door kalme golven heen en weer werd bewogen.

Na een uur meerde de boot aan bij een eiland en de groep stapte over op een andere boot voor een rit van nog eens 30 minuten. Toen kwamen ze aan bij een ander eiland dat vol stond met kokosbomen en bedekt werd door een weelderige groene jungle. Anita was blij dat ze haar slippers aanhad en niet haar mooie sabbatsschoenen. Ze moest een modderig pad aflopen. De modder tussen haar tenen voelde fijn.

Zo'n 45 minuten later zag Anita een klein dorp met een kleine adventistische kerk. De sabbatsschool stond op het punt te beginnen en er stonden al een hoop mensen bij de kerk. Blij begroetten de mensen Anita en de anderen. Opa's en oma's glimlachten breed. Vaders en moeders straalden. Ze waren zo blij de bezoekers te kunnen verwelkomen. Ze wisten wat een rit het voor hen was om hun dorp te bereiken.

Kleine kinderen zwaaiden enthousiast naar Anita en kwamen om haar heen staan. Een klein meisje rende op haar af en kneep in de blanke huid van Anita's arm. Een kleine jongen stak dapper zijn arm uit om haar rode haar aan te raken. De kinderen in het dorp hadden een donkere huidskleur en zwart haar en het was voor het eerst dat ze iemand zagen met een blanke huid en rood haar.

Anita glimlachte terug. Ze vond het niet heel fijn dat de kinderen haar aanraakten, maar ze hield ze niet tegen. Ze begreep ook wel dat ze nieuwsgierig waren. In de kerk haalde moeder haar sabbatsschoenen uit de tas zodat Anita ze aan kon doen. Nu was ze er klaar voor om God te aanbidden.

Laat in de middag schoof Anita haar voeten weer in de slippers voor de lange reis naar huis. Ze was moe, maar ook heel blij. Elke sabbat reisden vader en moeder naar een nieuwe kerk om over Jezus te

vertellen. Elke sabbat was de reis een nieuw avontuur. En het beste van alles was dat ze elke sabbat God konden aanbidden. Anita vond het heerlijk om een kind van zendelingen te zijn!

Vriendelijke vreemdeling

Singapore, 5 maart

Tony

Toen Tony zeven jaar was, verhuisde hij met zijn moeder vanuit hun thuis in een ander land naar Singapore. Vader, die niet meeging, kon geen Engels spreken. Moeder kende ook geen Engels. Toch wilden ze allebei dat Tony in Singapore zou opgroeien zodat hij het Engels wel zou beheersen. Tony begon met groep 1 in Singapore. Engels spreken was lastig, maar hij deed ontzettend zijn best en kreeg al snel een paar nieuwe vrienden. Toch vond hij het verschrikkelijk voor zijn moeder. Terwijl hij naar school ging, Engels leerde en speelde met zijn nieuwe vrienden, zat moeder alleen thuis. Moeder had geen schoolwerk om zich mee bezig te kunnen houden. Ze had geen vrienden om mee te spelen. Ze miste vader.

Op een morgen stonden Tony en moeder bij een bushalte op de bus te wachten. Moeder miste vader zo en begon te huilen. Tony vond het vreselijk om te zien dat moeder huilde, het maakte hem verdrietig. Tony en moeder waren niet de enigen bij de bushalte. Een andere vrouw stond ook op de bus te wachten en ze zag de wanhopige jongen en zijn huilende moeder. 'Wat is er aan de hand?', vroeg de vreemdeling in het Engels. Moeder begreep niet wat er werd gezegd. Tony sprak geen goed Engels en daarom kon ook hij er geen goed wijs uit worden. De vrouw zag de verwarring op hun gezichten en ze ging over in een andere taal. 'Wat is er aan de hand?', vroeg ze weer, maar nu in een andere taal. Moeders gezicht klaarde op. De vrouw sprak haar taal. Moeder was zo blij! 'Ik ben zo verdrietig, omdat ik mijn man zo mis', legde moeder uit. De vrouw knikte begrijpend. Ze had een idee. 'Ik weet misschien wel iets om je op te vrolijken', zei ze. 'Ik ben lid van de Adventkerk en vanmiddag organiseren we in dat gebouw een speciaal kinderprogramma'. De vrouw wees naar een gebouw aan de andere kant van de straat, tegenover de bushalte. Het was een adventkerk. Tony en zijn moeder hadden nog nooit van zevendedagsadventisten gehoord. Ze waren geen christenen en hadden nooit een kerk bezocht.

Tony glimlachte blij. Hij ging maar al te graag naar het kinderprogramma om nieuwe vrienden te maken. Moeder was blij om Tony te zien lachen en ze vond het heerlijk dat ze de vriendelijke vrouw had ontmoet die haar taal sprak. Die sabbatmiddag gingen Tony en zijn moeder naar het kinderprogramma. Tony en moeder hadden het enorm naar hun zin. Iemand nodigde hen uit om de volgende week terug te komen voor de sabbatsschool en kerkdienst. Tony en zijn moeder gingen de volgende sabbat weer en de sabbatten daarop weer. Ze bezochten ook andere programma's die op sabbatmiddag werden georganiseerd. Naarmate de weken verstreken, leerden ze over Jezus en zijn liefde en begonnen ze van Hem te houden.

Toen Tony groep 1 had afgerond, schreef moeder hem voor groep 2 in bij de adventistische school in de buurt van de kerk. Het was haar wens dat de adventistische school hem zowel Engels zou leren als de Bijbel. Tony wilde ook graag naar de adventistische school. Dan kon hij elke dag spelen met zijn vrienden van de sabbatsschool. Al snel sprak Tony zo goed Engels dat het leek alsof hij nooit anders had gedaan. Vader was erg blij. Hij wist dat Tony's kennis van het Engels deuren voor hem zou openen. Moeder was er ook blij mee dat Tony Engels kon spreken - en ze was er vooral gelukkig mee dat ze lieve mensen had leren kennen in de Adventkerk. Vooral Tony was blij. Hij was zich er niet van bewust dat het zo belangrijk was om Engels te kunnen spreken, maar het deed hem enorm goed dat moeder niet meer verdrietig was. En nog geweldiger, hij had een nieuwe beste Vriend, Jezus. Hij hield van Jezus met zijn hele hart en hij wilde voor altijd met Hem leven.

Zendelingsjongen

Naamloos land, 12 maart

Tony

Vorige week hebben we gehoord over Tony, die met zijn moeder naar Singapore verhuisde om Engels te leren. Terwijl hij in Singapore woonde, leerden hij en zijn moeder Jezus kennen doordat ze vrienden waren geworden met een vriendelijke adventistische vrouw bij de bushalte.

Toen Tony de tweede klas had afgerond van de adventistische school in Singapore, sprak hij de Engelse taal alsof het zijn moedertaal was. Vader vroeg Tony en moeder op het vliegtuig te stappen en terug naar huis te komen. Tony groette zijn vrienden op de adventistische school. Moeder zei haar vrienden gedag bij de adventkerk in de buurt van de school. Tony en moeder zeiden Singapore vaarwel en gingen naar huis.

Tony was tien jaar oud en hij en moeder vonden het fijn om naar huis te gaan. Eindelijk zagen ze vader weer. Toch was het een groot gemis voor beiden dat ze niet langer elke sabbat naar de adventkerk gingen. Daarom probeerde moeder te achterhalen of er ook een adventkerk was in hun stad. Na een zoektocht van zes maanden belde ze de vriendelijke vrouw die ze in Singapore bij een bushalte had leren kennen.

'Kan jij me helpen een adventkerk te vinden?', zei ze. 'Tony en ik missen het zo om niet langer naar de sabbatsschool en kerk te gaan'. De vrouw kon geen adventkerk in hun buurt bedenken en daarom vroeg ze haar predikant om hulp. De predikant vond het telefoonnummer van een adventistische ouderling in de stad waar Tony woonde en al snel ontving moeder dat nummer. Korte tijd later leerden Tony en moeder de adventistische ouderling kennen en hoorden ze een wonderlijk verhaal.

Drie jaar geleden, zo'n beetje in de periode dat Tony naar Singapore was verhuisd om het Engels onder de knie te krijgen, was een buitenlandse zending naar zijn stad gekomen. De zending wilde over Jezus' liefde vertellen, maar hij kende de taal niet. Terwijl Tony Engels leerde in Singapore, probeerde de zending Tony's taal dus eigen te maken. Dat was een enorme klus voor hem en daarom bad hij tot God, 'Stuur me alstublieft een Engelssprekend iemand die me kan helpen'.

Tony en moeder spraken af met de zending en mochten hem meteen. Toen moeder merkte dat de zending haar taal niet goed kon spreken, zei ze, 'Tony spreekt goed Engels. Hij kan je helpen'. De zending vond het een geweldig idee. Drie jaar lang had hij op sabbat willen prediken, maar hij kon het niet doen omdat niemand hem zou verstaan. De volgende sabbat stonden hij en Tony op om te preken. De kerkleden stonden versteld. Toen ze hoorden dat Tony de preek van de zending voor hen vertaalde, begonnen hun ogen te stralen. Ze hoorden Gods Woord door de mond van een kind.

Tony en moeder waren blij dat ze elke sabbat weer naar de kerk konden gaan. De zending daarentegen had medelijden met Tony. Hij was de enige jonge jongen in de kerk. Daarom richtte de zending een sabbatsschoolklas op die alleen voor hem was. Tony genoot zo van die klas dat hij zijn vrienden uitnodigde om ook te komen en hij hielp de zending de lessen te vertalen zodat zijn vrienden het ook zouden begrijpen. Al snel kwamen er elke sabbat vijftien kinderen naar Tony's sabbatsschool. God verandert de levens van mensen in een grote stad door een kleine jongen die van Hem houdt. Waar zet God jou voor in?

Levensveranderende school

Oost-Timor, 19 maart

Bino

Na Bino's derde verjaardag besloot moeder dat ze haar kleine jongen naar een internationale school in Timor-Leste zou sturen. Een internationale school is niet te vergelijken met een reguliere openbare school. Als je naar een openbare school gaat in Timor-Leste, betaal je daar geen geld voor en de onderwijzers spreken Portugees. Het is daarentegen ontzettend duur om naar een internationale school te gaan en daar is Engels de voertaal.

Moeder wilde graag dat Bino de Engelse taal zou leren en daarom vroeg ze vader of hij een internationale school kon vinden in Dili, de hoofdstad van Timor-Leste, hun woonplaats. Vader liep hele wijken door, op zoek naar een internationale school. Hij vond er een aantal, maar die waren veel te duur. Tot vader langs een adventkerk wandelde. Hij zag een bord op het hek van de kerk dat reclame maakte voor de *Timor Adventist International School*. Er stond een telefoonnummer op het bord en vader belde het nummer om meer informatie. Wonder boven wonder bleek hij genoeg geld te hebben om Bino naar de school te sturen.

Vader en moeder waren geen adventisten, maar ze hadden wel eens over hen gehoord. De oom van moeder was adventist. Voordat hij zich bekeerd had, rookte hij sigaretten en dronk hij alcohol. Zijn taalgebruik was lelijk geweest en hij had ongezond gegeten. Door het ongezonde voedsel dat hij at, zaten zijn benen onder de zweren. Na zijn doop had hij echter een punt gezet achter het roken en drinken en was hij gezonder gaan eten. Hij las zijn Bijbel en spoorde vader en moeder aan om dat ook te doen. Vader en moeder mochten de 'nieuwe' oom graag. Hij was grappig en fijn om mee om te gaan.

Bino begon op de adventistische school. Al snel kreeg hij het Engels onder de knie. Moeder leerde ook Engels. Elke dag, als hij thuiskwam van school, vroeg ze hem of hij haar de Engelse woorden wilde leren die hij op school had geleerd. 'Hallo', zei Bino. 'Hallo', herhaalde moeder. 'Goodbye', zei Bino. 'Goodbye', herhaalde moeder. Hoe meer weken en maanden verstreken, hoe lastiger hun Engelse taallessen werden. 'I loveuou', zei Bino. 'I love YOU!', riep moeder uit. Na school maakte Bino zijn moeder niet alleen wegwijs in het Engels. Elke dag luisterde hij naar de Bijbelverhalen die zijn leraren hem vertelden en hij deelde die verhalen met zijn moeder.

Toen Bino ouder werd, vertelde hij zijn moeder over David en Goliath, Jona en de grote vis en over Jezus en de kleine jongen wiens lunch meer dan 5000 mensen voedde. Moeder genoot ervan als haar kleine jongen Bijbelverhalen vertelde. Zij en vader begonnen de Bijbel te lezen. Soms hadden ze vragen bij wat ze lazen en gingen daarmee naar de predikant van de adventkerk in de buurt van Bino's school en een Amerikaanse zendeling die ook op het eiland woonde. De predikant en de zendeling kwamen regelmatig op bezoek bij Bino. Tot de dag kwam waarop vader en moeder gedoopt werden en zich aansloten bij de Adventkerk.

Tegenwoordig is Bino niet de enige die naar de adventistische school gaat. Vader en moeder volgen zijn voorbeeld. Zij zijn de conciërges van de school. Vader is er blij mee dat Bino naar de adventistische school gaat. Moeder vindt het heerlijk dat Bino op die school staat ingeschreven. Bino is er gelukkig mee dat hij aan de adventistische school studeert. Door de school spreekt het hele gezin Engels - en houden ze van Jezus met heel hun hart.

Wonderlijke weesjongen

Dertiende sabbat, 26 maart

Basti

Hoog in de bergen van Timor-Leste begint het verhaal over Basti. Basti, een verlegen jongen die tamelijk klein was voor zijn leeftijd, groeide op bij zijn vader en moeder in de ontzagwekkende bergen waar een dikke, groene wildernis huisde. Vanuit zijn geboortedorp kon hij de top van de Tatamailau zien, die met zijn 3048 meter de hoogste berg van het land is. Toch dacht de elfjarige Basti niet aan berg Tatamailau. Hij dacht niet aan de bergen die begroeid waren door een dikke, groene wildernis. Hij dacht niet aan zijn geboortedorp. Hij dacht aan vader en moeder en er kwam een brok in zijn keel. Zijn ouders waren heel onverwachts overleden en nu zou hij de bergen achter zich moeten laten om bij zijn tante en oom te gaan wonen in Dili, de grote stad.

In diezelfde periode kreeg Basti een droom. 's Nachts zag hij een blinkende engel voor zich met een erg vriendelijk gezicht. De engel kwam naar hem toe en stelde zijn verdrietige hart over zijn naargeestige toekomst gerust met kalme en vredige woorden. 'Wees niet bang', zei de engel. 'God zal voor je zorgen'. Toen hij 's ochtends wakker werd, was Basti er zeker van dat God voor hem zou zorgen. Hij wist niet hoe, maar hij twijfelde er niet aan dat God van hem hield en hem zou helpen. Enige tijd later woonde hij in de grote stad bij zijn oom en tante. Hij miste zijn huis in het dorp. Hij miste de bergen. Vader en moeder miste hij al helemaal. Toch wist hij zeker dat God voor hem zou zorgen.

Langzamerhand kreeg hij er plezier in om met zijn jonge neefjes te spelen op de straat buiten zijn nieuwe huis. Ook kreeg hij een nieuwe vriend, een buurmeisje dat soms met hen meedeed als ze straatspelletjes deden. Het meisje kwam uit een adventistisch zendelingsgezin dat in dezelfde straat woonde. Basti hoorde dat het meisje en zijn neefjes klasgenoten waren en naar dezelfde school gingen. Toen de zendingenouders Basti leerden kennen, hoopten ze dat hij ook naar die school kon gaan, de enige adventistische school in het land. Ze baden ervoor en geweldige dingen gebeurden.

Eerst kwam er genoeg geld vrij om Basti's opleiding aan de adventistische school te kunnen betalen. Daarna besloten zijn oom en tante hun hart aan Jezus te geven en werden ze gedoopt. Basti genoot ervan om elke sabbat met hen naar de kerk te gaan. Enige tijd later besloot een zendelingsgezin Basti te adopteren. Basti's oom en tante hielden van hem, maar ze hadden niet genoeg geld om voor hem en hun eigen kinderen te zorgen. Het zendelingsgezin had al een jonge zoon, Jira, en ze namen Basti graag in huis. Basti is nu een blije, sportieve jongen met veel talenten. Hij is de droom met de engel nooit vergeten. God beloofde voor hem te zorgen en dat deed Hij!